

גיליון מס' 87 • פר' פנחס • תשפ"ד

קרובה ישועתך לבוא

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של הרה"ק רבי מרדכי מקוזמיר זי"ע סיפורים ותולדותיו, ותולדות תלמידיו אחריו

סיפור השבוע

לעיתים רבות, כאשר ראה רבינו העיניו הצופיות שהעומד מולו כבר נושע, ואינו זקוק לתפילתו ועתירתו, אז לא היה נוטל מעות כלל, כפי שניווכח מסיפור הבא:

אשה שלדאבון לב לא זכתה שנים רבות לזרע בר קיימא, והייתה מבקשת תדיר מאת רבינו שיבקש ממנה סכום מעות עבור ישועה, רבינו לא אבה ליטול ממנו מעות, אבל הוא הבטיח לה כי עוד תזכה להיושע בעז"ה. פעם בערב יום הקדוש, ניגש אחיה אל אל רבינו והפציר בו שיבקש ממנה סכום מעות בעד פקידתה בזרע של קיימא, בהוסיפו כי בעלה עתיר נכסים הוא וודאי יסכים לכל סכום שיתבקש עבור כך. השיב לו רבינו: מדוע שאבקש ממנה מעות, הן רואה אני כי אין לי עבור מה ליטול מעות, כי אחותיך תיושע בקרוב בבנים, ואינה זקוקה לתפילתי ועתירתי. ואכן כך היה, שהאשה נפקדה כעבור זמן קצר. (גדולת מרדכי ששמע מאחיה של בעלת העובדא הרה"ג ר' לייבוש ראזנעבערג ז"ל מו"ץ בלאדז).

מאיידך, אירע פעמים רבות, כשראה רבינו שלמרבה הצער אינו יכול להושיע את הפונים אליו, היה נמנע מליטול את כסף הפידיון וכפי שמסופר להלן:

פעם אחת כשקיבל רבינו קהל, כאשר היה הבית גדוש בחסידים כשפתקאותיהם בידיהם, מוכנים ומוזמנים להיכנס אל הקודש, נכנסה אל רבינו אשה שבעלה נמנה על חסידיו של רבינו, ולדאבון לב לא נפקדה בפרי בטן, והחלה לילל בבכי תמרורים שהרבי יושיענה בזרע של קיימא, אולם רבינו לא השיב מאומה. בתגובה לכך אמרה האשה: כי אם חפץ הרבי בממון, היא מוכנה לתת ככל אשר יושת עליה ולבד ותיושע. נענה רבינו ואמר: לשם מה אני זקוק למעות? הגבירה האשה את בכייה והתלוננה: מדוע פלוני נושע אצל הרבי בבנים, הרי גם בעלי נמנה על חסידיו של הרבי. השיב לה רבינו: ומה ביכולתי לעשות, עברו היה בידי לפעול לזרע של קיימא, ואילו עבורך אין לי מה לפעול. מגודל צערה וכאבה החלה האשה להכות על השולחן ומיררה בבכי: מדוע אין הרבי רוצה להושיעני... רבינו הרגיש והיצר בצערה וצרתה של אותה האשה. אולם לא היה בידו להושיעה, לכן התרומם ממקומו והתייצב בזוית הבית, עד שפנתה האשה והלכה משם.

בעיני המאירות, צפה רבינו כי אין בכוחו לפעול עבורה ישועה, לכן סירב ליטול ממנה מעות.

(הרה"ח ר' ישראל בעקמיסטער ז"ל מביא סיפור זה בספרו "סיפורי נפלאות מגדולי ישראל" שהיה נוכח בשעת המעשה.)

אמרות טהורות

בעניין "צדקה"

אכל כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו וקשה לו לבא לתיקון הגמור ונכשל במקרים רעים ר"ל, והתיקון לזה היה מרגלא בפומא דאבא מארי צוקללה"ה בשם זקיני הקדוש מטשערנוביל צוקללה"ה זי"ע ועכ"י, שעל התיקון המחשבה יתענה בכל ערב ראש חודש עד המולד ויאמר יום כיפור קטן, גם יתענה שובבי"ם, ובשנת העיבור שובבי"ם ת"ת, גם יתענה בה"ב אחר פסח וסוכות, ועל תיקון הדיבור לנדר שינה מעיניו כל ליל ו' ערב שבת קודש אפילו בחורף ויעסוק בתורה ובספרי מוסר, ובשבת קודש יאמר כל ספר תהלים בלי הפסק שום דיבור, אפילו יהיה רצון, רק ג' פסוקים לכו נרננה מתחלה וג' פסוקים מי יתן מציון לבסוף, ויחזור ויאמר המזמור אשרי האיש כדי שיהא נעוץ סופו בתחלתו.

ועל תיקון המעשה ליתן צדקה, והעיקר בערב שבת ולעני הגון*, וזהו ולקדקד נזיר אחיו, 'קדקד' בגימטריה 'יצחק', סוד גבורה, גם 'קדקד' במ"ג ומ"ק בגימטריה כמנין 'צדקה' במ"ג ובמ"ק, *ועל ידי מצוות צדקה ינזרו ויפרשו כל הדינים מעל בני ישראל*. *וגדולה צדקה שמקרכת את הגאולה*, ועל ידי זה נזכה לגאולה שלימה הן בגאולה פרטיות מצרות בני ישראל, לגאול נפשם ממיצר גלות יצרם הרע שיוכלו לתקן תיקון מחשבה דיבור ומעשה ותיקון יסוד אות ברית קודש, והן גאולה כלליות שיגאלינו השם יתברך שמו בקרוב בכו"פ

נפלאות ערותיך

הגה"צ הרב מוואידיסלאו נוהג היה לספר כי פעם אחת ביקר רבינו בעיר מגורו 'מעכיוו' למשך שני שבועות, נכנס לבקר בבית אביו הגה"צ ר' יעקב יצחק אלחנן רוטנברג זצ"ל טרם עזבו את העיר, ומשם נסע לתחנת רכבת, מהלך נסיעה של שמונה מילין. אל המרכבה הצטרפו רבה של העיר מעכיוו יחד עם הגה"צ ר' יעקב יצחק אלחנן, שבאו ללוותו עד עלותו על הרכבת.

במשך הנסיעה לרכבת ישב רבינו אחוז שרעפים שקוע במחשבותיו הקדושים, ולאחר שנסעו מחצית הדרך, שאל רבינו: היכן הוא הרב? החוו לו כי הנה הרב יושב בסמוך לו על המרכבה. אה! נענה רבינו בהנאה, כמי שאומר שכלל לא הבחין בנוכחותו עד הנה... כל כך היה שקוע רבינו בדביקותו הקדושה.

חסידים ואנשי מעשה

סיפר הרה"ח ר' נחום עקיבא בריזל הי"ו שפעם באחת השנים פגש אותו הרה"ק מטאלנע זצוק"ל במוצאי כ"ב תמוז לאחר שולה"ט שנערך לכבוד ההילולא, וביקשו אם יש לו פרי חדש כדי לברך "שהחיינו" והתנצל שבמשך היום היה עסוק במעשה חסד מסוים, וכעת נזכר שעדיין לא בירך שהחיינו על פרי חדש כנהוג, כמובן שר"נ"ע דאג לו מיד פרי אבל הראה שלו שכבר לילה וכדין ימי בין המצרים אסור לברך"שהחיינו". ענה לו הטאלנער רבי זע"א שה "הייליגער קארלינער הרי היה קדוש" ונעקה"ש קרבת עולה הי"ד, אז הוא קרבן קדשים ובקדשים הלילה הולך אחר היום, ולכן גם במוצאי כ"ב עדיין נמשכת קדושת היום לתוך הלילה: זיע"א

פניי פרשת השבוע

מאת המחנך ר' בעריש גוטשטיין

איריש ווארט

זיין ספר אמרי מי על התורה איז זייער אינטערסאנט, פול מיט גמטריאות און געבויט אויף אתב"ש (א-ת ב-ש) און אלב"ם (א-ל - ב-מ) וכו'. אנהייב ספר איז דא כללים ולוח עזר וואו אזוי מ'נוצט עס. זייער אינטערסאנטע הקדמה, דארט שרייבט ער אז מי איז ראשי תבות שמו הק'. און אמרי איז גימטריא שם אביו הק', (מנחם נחום). ס'איז אויך מרומז זיין מאמע'ס נאמען און זיינע ביידע זיידעס נעמען, הרה"ק טריסקער מגיד זיע"א והרה"ק מטאלנא זיע"א. און ער שרייבט דארט און די הקדמה וזה לשונו. ובאתי לבקש מכל אחד ואחד, לראות ולקנות את הספר הזה שיהי' בביתו אז יהי' אצלו בני חיי ומזוני, ויהי' אצלו תולדות ומזון רב, ויאריו מימי ושנותיו, ויהי' אצלו עושר וכבוד ברוחניות ובגשמיות וכל טוב, עכ"ל.

אנו עומדים בפתח ימי בין המצרים. אור ליום שבעה עשר בתמוז. אילו זכינו היינו עומדים כעת מקדשים על היין ברוב שמחה בקבלת החג הזה מוקדשים בניגון של יום טוב: "ותתן לנו ה' אלוקינו את יום חג שבעה עשר בתמוז הזה" ובסוף עוד מוסיפים "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". שהרי צום הרביעי וצום החמישי הפכו למועדים טובים. אולם גם עדיין שלא זכינו לזה. מוטל עלינו להתבונן מה ה' שואל מאיתנו בימים אלו? ואיך ניתן להפוך ימים אלו של צער וקטנות הדעת לימים של התקרבות והתעלות להשי"ת? איתא בספ"ק אוהב ישראל פרשת פנחס וזה לשונו "למה קוראים פרשת פנחס בבין המצרים ברוב השנים? וע"כ לא דבר ריק הוא. אך כונה מכוונות עשו חז"ל זה ברוח קדשם באלו הכ"א יום שבין י"ז בתמוז לט' באב שהם מקוריים ושורשים לכל המועדות של השנה שהם בכללם גם כן כ"א יום. היינו שבת וראש חודש ז' ימי פסח. יום חג השבועות. ב' ימים של ראש השנה. יום הכיפורים. ח' ימי הסוכות. וסומך: א"ך טוב לישראל. גם ידוע מהרה"ק רבי שלום מפראבישט זי"ע אמר שימי בין המצרים הם כמו שמציירים ציור. מורחים לפני זה צבע שחור על הדף. ועל הרקע השחור מציירים את הציור היפה. כן בימי בין המצרים שהם ימי חושך. הכנה לימים טובים הבעל"ט. והיה אומר שלפי העבודה שלו בימי בין המצרים. יכול לדעת. כיצד יראו אצלו הימים טובים. כן איתא בעבודת ישראל (אבות פ"ה מ"א) וזה לשונו: יש ימים בשנה שהם שפלים כמו בין המצרים. בהם יוכל אדם לעלות ניצוצות וללקט אבנים טובות. ומרגליות ולהעלותם. ובשם המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע הביא עבודת ישראל פרשת מסעי על הפסוק "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" שכל מי שרודף להמליך את הבורא יוכל להשיג יותר דוקא בימים אלו. ימי בין המצרים. כי כאשר השר יושב בפלטרין. לא כל אחד ואחד יכול לבוא ולכנוס פנימה. מה שאין כן אם עובר בשווקים וברחובות. כי אז הוא קרוב לכל קוראיו ויזיין שוועת כל הקוראים בשמו". וידוע המעשה המובא בספר זכותא דאברהם (נחלי אמונה אות ז') וזה לשונו: סיפר הרה"ק רבי יוסף טארטשינער זי"ע. אחר הסתלקות אביו הרבי הקדוש מלובלין זי"ע קיבל את חלקו ירושה בגדי משי של ש"ק וחגורה וגם שעון ישן שהיה תלוי תמיד בחדרו שהיה הרבי מלובלין זצ"ל יושב שם. בנסיעתו בחזרה מלובלין לביתו עם הגבאי על הדרך התחיל לילך גשם חזק מאוד שלא היה באפשרות לנסוע הלאה. והיה מוכרח לעמוד בכפר אצל כפרי יהודי אחד להמתין עד שפסק הגשם. וכאשר הגשם הלך איזה ימים היה שם כל הזמן. ואחר שהפסיק הגשם רוצה לנסוע לדרכו תבע ממנו הכפרי בעד האכסניה בעת האכסניה סכום כסף. ואמר הרה"ק הנ"ל כאשר כסף מזומן אין לו. רק חלקו ירושה מטלטלין קדושים. והוציא מהשק כל המטלטלין וגם השעון הישן והניחה על השולחן ואמר להכפרי שיבחר לעצמו איזה חפץ בעד הסכום שהוא תובע ממנו. ואמר הכפרי לאשתו בואי ונתיעץ איזה חפץ לקבל? והראה לה הבגדים והחגורה ואמרה לו שזאת לא שווה כלום בעדך. רק השעון הישן אפשר לקבל כאשר שנצרך לנו לחלוב את הפרה בכל יום בבוקר בשעה בדיוק. וגם הכפרי הסכים לזה וקיבלו את השעון בעד החוב והה"ק נסע לדרכו. הכפרי הזה תלה השעון בחדר ששכב שם למען לשמוע היטב בכל יום השעה לחלוב את הפרה. ואחר זמן רב נסע הסבא קדישא הרבי ר' בער מראדייץ זצ"ל דרך אותו כפר ובא לעת ערב בכפר הזה ללון שם ונתן לו הכפרי את החדר אשר היה תלוי בו השעון הזה. והנה כל הלילה לא היה ישן ה' רבי מראדישיץ זצ"ל רק הלך בשמחה וריקודים אנה ואנה. ובבוקר שאל הכפרי מדוע לא ישן הרבי כל הלילה? השיב לו הסבא קדישא: אמור נא לי. מהיכן בא אליך השעון הזה? וסיפר לו הכפרי שהשיגו בעד דמי האכסניה מאיש אחד שלא היה לו לשלם. ואז אמר לו הסבא קדישא זצ"ל כי לא היה יכול לישון כי בשמעו את ההכאות של המורה שעות היה ניכר לו תיכף שהשעון הזה הוא מאת רבינו הקדוש מלובלין זי"ע. יען כי כל הפעמונים של מורה שעות נשמע מודיע לבעליו כי מתקרב השעה אחת לפני מותו. אף שגם הידיעה הזאת היא נצרכת לבני אדם אבל מעורבת בתוגה ועצבות. אבל לא כן השעון של הרבי מלובלין זי"ע אשר מוציא קול צהלה ורינה כי נתקרב בכל פעם שעה אחת לביאת משיח צדקנו אכ"ר. לכן מרוב שמחה לא היה יכול לישון והיה רוקד מרוב שמחה. בדורות עברו כאשר בני ישראל היו קרובים אל בית המקדש. היה הצער פורץ כל שנה ושנה. בהגיעם ימי בין המצרים. והצער היה מוחשי בה הכאב היה חי. ולא פלא שכלל ישראל התהלכו קרובות בשלושת השבועות הללו. הפצע היה פתוח ושותת דם. אך לדאבונינו בימינו מסתכם כל "בין המצרים" מנהגים והלכות הנוגעים לימים אלו. מוטל עלינו לעשות כל אשר בידינו כדי לקרב את בנין בית המקדש השלישי שיבנה במהרה בימינו. והגאולה תלויה הגאולה הפרטית של כל אחד מישראל. כדאיתא בתשואת חן (פר ורא) בזה"ל: "קרב אל נפשי גאלה" שהוא תפלה על הגאולה הפרטית של הנפש שלו מגלות היצוה"ר. כשיגאל כל אחד גאולה פרטית. אז יהי' אח"כ גאולה כללית. ויבא משיח במהרה בימינו אמן. וכן בסה"ק מאור עינים פרשת פנחס וז"ל: "כמאמר הבעש"ט נבג"מ שצריך כל אחד מישראל לתקן ולהכין חלק קומת משיח השייך לנשמתו. כנודע שאדם הוא ר"ת א'ד'ם דוד מ'שיח קומתו של האדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה. שהיו כלולין בקומת אדם הראשון כל הנשמות ואחר כך על ידי החטא נתמעטה קומתו וכמו כן יהיה משיח קומה שלימה מכל הנשמות ישראל כלולה מסי' ריבוא כמו שהיה קודם החטא של אדם הראשון על כן צריך כל אחד מישראל להכין חלק בחינת משיח השייך לחלק נשמתו עד שיתקון ותכונן כל הקומה והיה יחוד כללי בתמידות במהרה בימינו וכל זה הוא על ידי יחוד המחשבה והדיבור עכ"ל."

להצלחת
ישראל אהרן בן גולדה
ומשפחתו בכל הענינים

לרפואת הילד
חיים אריה ירמיהו בן אסתר
בתוך שאר חולי ישראל

ניתן לשלוח תגובות,
רעיונות, והערות
למערכת באימייל:
s07336782816@gmail.com

תמונת השבוע

אהל קודשו
של אביו של רבינו
המגיד מטריסק זצ"ל

